

paagældende kunde afse til denne i og for sig ganske nødvendige Udgift.

Den anden Side af mit oprindelige Forslag, nemlig at Pengene skulde tages af Statslaanefonden, har man i Folketinget forladt. Man mente, at naar Summen blev nedsat fra 800,000 Kr. til 450,000 Kr., var der ikke nogen Grund til at besvære Statslaanefonden med denne Bevilling; saa kunde man tage den af Statens almindelige Kassebeholdning, og ogsaa dette har jeg efter Omstændighederne kunnet slutte mig til, da det ikke mødte nogen Indsigelse fra Finansministerens Side.

Der har i det andet Ting været en Del Tale om og forskellige Meninger om, hvorvidt dette kun var at anse for en Begyndelse eller ikke. Derom skal jeg ikke sige videre, end at det oprindelig fra min Side var anset for Begyndelsen paa en Vej, ad hvilken man kunde gaa videre, efterhaanden som man fandt, at Trangen voksede. Men det er selvfølgelig et Spørgsmaal, overfor hvilket Rigsdagen, selv om den vedtager dette Lovforslag uforandret, staar ganske frit. Naar jeg, skønt jeg har haft og endnu har den Opfattelse, at det kun er en Begyndelse, dog har kunnet slaa mig til Ro med et mindre Antal Boliger, end jeg selv oprindelig foreslog, er det bl. a. ogsaa af den Grund, at jeg mener at kunne gaa ud fra, at man i det Aar, der vil forløbe, inden man kan faa en Forøgelse af Boligerne, ikke vil kunne opføre et større Antal, end der her er Tale om.

Jeg skal da med disse Ord anbefale dette Lovforslag til det høje Tings velviljige Modtagelse.

Villars Lunn: Efter den klare og udførlige Redegørelse, som den højtærede Minister har givet for Lovforslaget, skal jeg ikke opholde det høje Ting længe med min Anbefaling for det. Jeg finder ikke Anledning til her at indlade mig paa Detailler i større Omfang. Jeg skal kun gøre den Bemærkning, at medens jeg ellers billigere alt, hvad Folketinget har foretaget i denne Sag, er der dog et lille Punkt, hvori jeg kunde se en Fare, nemlig deri, at Folketinget har opfordret til at indrette Lejligheder, større end dem, som normalt blive indrettede til Tjenesteboliger til de for dem bestemte Funktionærer. Man har dernede ønsket, at man skulde give Valg mellem lidt større eller lidt mindre Boliger, for at enhver kunde faa efter sin Smag og Behag og efter, hvad de have Raad til. Men det, mener jeg, er et farligt Princip at komme ind paa.

Jeg skal minde om, at den ærede Ordfører i Folketinget selv fremdrog under Behandlingen af Sagen dette, at der findes forskellige af de af Statsbanerne selv opførte Stationer med deri indeholdte Tjenesteboliger, som ere gjorte til den Grad udstrakte og næsten upraktisk store, at de daarlig have kunnet bebos af de Embedsmænd, for hvem de vare bestemte. Jeg finder deri et Bevis paa, at det er en farlig Vej at komme ind paa, at indrette Tjenesteboligerne anderledes, end de bør indrettes for den Tjenestegrad eller Lønningegrad, som skal bebo dem. — Men i øvrigt finder jeg, er Forslaget vel motive-ret og vel behandlet i Folketinget og gennemført saaledes, at jeg ubetinget kan anbefale Landstinget at gaa ind paa det. — Jeg kunde dertil ønske kun at knytte endnu en Bemærkning, den nemlig, at jeg vilde tro, det ikke havde været nødvendigt at gennemføre denne Sag i det Omfang, den nu har faaet, paa en særlig Lov. Jeg vilde synes, at der ikke var det fjerneste i Vejen for, at Statsbanerne som saadanne havde gjort Forslag til Byggeri i det Omfang, her er Tale om. Naar der er en Nødstilstand til Stede i Retning af Tjenesteboliger, synes det mig, at det er en selvsagt Ting, at Statsbanerne have Ret til at afhjælpe den. Selvfølgelig skulde de have Ministeriets Tilladelse og iagttage alle mulige Former; men jeg synes blot, at der er ingen Nødvendighed for at fremsætte et specielt Lovforslag for at afhjælpe Bolignød i visse Tjenestegrader ved en Statsinstitution. Men jeg ved ikke, hvilken Vægt den højtærede Minister vil lægge paa denne Indvending for de kommende Tilfældes Skyld. Jeg bemærkede godt, at den højtærede Minister talte om, at han for sit Vedkommende betragtede dette som en Begyndelse, en Indledning, til Byggeri, og i saa Tilfælde vil det jo gentage sig, vil jeg antage. Saa ved jeg ikke, om den højtærede Minister vil tage Notits af denne min Bemærkning og overveje, hvorvidt der vil være Anledning til at frembringe disse Byggerier, for saa vidt de ere nødvendige, gennem Forslag paa Statsbanernes Budget. — Dermed skal jeg anbefale Sagen, saadan som den foreligger, til det høje Tings Vedtagelse.

Madsen-Mygdal: Jeg skal begynde med at sige et Par Ord om den Bemærkning, den ærede Taler sluttede med. Han fremsatte som en Indvending, tror jeg nok, mod det foreliggende Forslag, at det var ikke nødvendigt at forlange noget saadant.